

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีตระหว่างมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประเทศไทยได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญในระหว่างการบังคับใช้แล้ว 2 ฉบับ โดยแต่ละฉบับมิได้มีการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญก่อนการประกาศใช้ ทั้งในกระบวนการแก้ไขรัฐธรรมนูญและเนื้อหาของร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม โดยการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญจะใช้หลักการจากทฤษฎีและแนวคิดทางกฎหมายเพื่อเป็นเกณฑ์ในการควบคุมกระบวนการ ทั้งในส่วนกระบวนการแก้ไขรัฐธรรมนูญ การตราร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ตลอดจนการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายว่า ร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมก่อนมีการประกาศใช้นั้นขัดกระบวนการหรือมีเนื้อหาที่ขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 หรือไม่

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญทั้ง 2 ฉบับดังกล่าวแล้ว ได้มีความพยายามที่จะแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 อีกครั้ง แต่ปรากฏว่าศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับร่างแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวว่าไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ส่งผลทำให้การแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญในครั้งที่สามนี้เป็นอันตกไป

ทฤษฎีทางกฎหมายที่นำมาใช้เพื่อแสดงความชอบธรรมในการควบคุมและตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญจะประกอบด้วยทฤษฎีหลากหลายทฤษฎี เช่น ทฤษฎีความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ โดยทฤษฎีดังกล่าวเป็นทฤษฎีที่กำหนดให้รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด ซึ่งมีเหตุผลและข้ออ้าง 3 ประการ ดังนี้

1. ข้ออ้างจากขั้นตอนการจัดทำรัฐธรรมนูญที่มีการจัดทำยากกว่ากฎหมายธรรมดา อีกทั้งรัฐธรรมนูญยังบัญญัติว่า กฎหมายธรรมดาที่จะตราขึ้นมีวิธีการตราโดยอาศัยบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ

2. ข้ออ้างจากเนื้อหาหรือบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติเฉพาะที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจปกครองประเทศ เช่น การกำหนดการใช้อำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ อีกทั้ง รัฐธรรมนูญยังเป็นกฎหมายที่วางระเบียบเกี่ยวกับสถาบันทางการเมืองของรัฐ เช่น การกำหนดรูปแบบของรัฐว่าเป็นรัฐเดี่ยวหรือรัฐรวม กำหนดรูปแบบของรัฐ เป็นต้น อีกทั้งทฤษฎีทางกฎหมายยังได้กำหนดให้รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายที่กำหนดหน้าที่ของสถาบันการเมืองต่าง ๆ เช่น หน้าที่ของประมุข คณะรัฐมนตรี และศาล ฯลฯ ดังนั้น รัฐธรรมนูญจึงเป็นกฎหมายที่เหนือกว่ากฎหมายธรรมดา

3. รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ซึ่งถ้าไม่กำหนดให้การจัดทำกฎหมายธรรมดาต้องเคารพต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแล้ว สิทธิเสรีภาพของประชาชนที่ถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ อาจจะถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้โดยผู้จัดทำกฎหมายธรรมดานั่นเอง

ทฤษฎีการแก้ไขรัฐธรรมนูญซึ่งกระทำการแก้ไขได้ยาก คือ การกำหนดให้รัฐธรรมนูญที่จะแก้ไขเพิ่มเติมต้องทำโดยวิธีพิเศษและยากกว่าการแก้ไขกฎหมายธรรมดา กฎหมายธรรมดาประกอบด้วย พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติ พระราชกำหนด นั่นเอง ฉะนั้น การแก้ไขรัฐธรรมนูญชนิดที่เป็นลายลักษณ์อักษร จึงไม่สามารถออกกฎหมายธรรมดาแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญได้ เมื่อพิจารณาจากทฤษฎีจึงสรุปได้ว่า หลักการแก้ไขเพิ่มเติมจึงต้องมีกระบวนการแก้ไขที่สลับซับซ้อนและมีวิธีพิเศษที่ยากกว่าการแก้ไขกฎหมายธรรมดา กระบวนการควบคุมรัฐธรรมนูญให้มีการแก้ไขได้ยากดังกล่าวจึงมีกระบวนการที่ประกอบด้วย การควบคุมในหลายลักษณะ เช่น การควบคุมโดยใช้ระยะเวลาในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เป็นต้น

หลักการที่เกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ปรากฏอยู่ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 ในหมวดที่ 15 เรื่องการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ดังต่อไปนี้

มาตรา 291 การแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญให้กระทำได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการดังต่อไปนี้

(1) ญัตติขอแก้ไขเพิ่มเติมต้องมาจากคณะรัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎร หรือจาก

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภามีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา หรือจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่าห้าหมื่นคน ตามกฎหมายว่าด้วยการเข้าชื่อเสนอกฎหมาย

ญัตติขอแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือเปลี่ยนแปลงรูปของรัฐ จะเสนอมิได้

(2) ญัตติขอแก้ไขเพิ่มเติมต้องเสนอเป็นร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมและให้รัฐสภาพิจารณาเป็นสามวาระ

(3) การออกเสียงลงคะแนนในวาระที่หนึ่งขึ้นรับหลักการ ให้ใช้วิธีเรียกชื่อและลงคะแนนโดยเปิดเผย และต้องมีคะแนนเสียงเห็นชอบด้วยในการแก้ไขเพิ่มเติมนั้น ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา

(4) การพิจารณาในวาระที่สองขึ้นพิจารณาเรียงลำดับมาตรา ต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เข้าชื่อเสนอร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมด้วย

การออกเสียงลงคะแนนในวาระที่สองขึ้นพิจารณาเรียงลำดับมาตรา ให้ถือเอาเสียงข้างมากเป็นประมาณ

(5) เมื่อการพิจารณาในวาระที่สองเสร็จสิ้นแล้ว ให้รอไว้สิบห้าวัน เมื่อพ้นกำหนดนี้แล้วให้รัฐสภาพิจารณาในวาระที่สามต่อไป

(6) การออกเสียงลงคะแนนในวาระที่สามขั้นสุดท้าย ให้ใช้วิธีเรียกชื่อและลงคะแนนโดยเปิดเผย และต้องมีคะแนนเสียงเห็นชอบด้วยในการที่จะให้ออกเป็นรัฐธรรมนูญมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา

(7) เมื่อการลงมติได้เป็นไปตามที่กล่าวแล้ว ให้นำร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย และให้นำบทบัญญัติมาตรา 150 และมาตรา 151 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวยังมีได้มีการกำหนดกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญไว้อย่างสมบูรณ์ ทำให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการนำบทบัญญัติ มาตรา 291 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาบังคับใช้ใน

การยกร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม จากการศึกษาพบว่า เกิดปัญหาที่เกี่ยวกับการนำ มาตรา 291 ดังกล่าวมาบังคับใช้ในกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับองค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 พบว่า ในปัจจุบันเกิดปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจตรวจสอบร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมก่อนมีการประกาศใช้ เนื่องจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 291 มิได้กำหนดองค์กรที่จะมีอำนาจและหน้าที่ในการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมก่อนมีการประกาศใช้เพราะรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 291 ที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ได้มีการกำหนดเพียงหลักเกณฑ์และวิธีการในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญเท่านั้น ในทางกลับกันบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้กำหนดองค์กรที่จะทำหน้าที่ตรวจสอบความชอบของร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ทั้งในส่วนของกระบวนการและเนื้อหาของร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งจากการไม่กำหนดองค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบดังกล่าว จึงเกิดปัญหาเกี่ยวกับการตีความว่า องค์กรใดที่จะมีอำนาจในการตรวจสอบร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม รวมถึงเกิดปัญหาเกี่ยวกับการตีความเรื่องขอบเขตของการใช้อำนาจในการเข้าไปตรวจสอบร่างแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยก่อนมีการประกาศใช้ เพราะเมื่อบทบัญญัติที่รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ไม่ได้กำหนดว่าองค์กรใดเป็นผู้มีอำนาจและหน้าที่ในการตรวจสอบ จึงส่งผลทำให้ไม่มีองค์กรใดที่จะตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายว่าร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวที่ตราขึ้น โดยฝ่ายนิติบัญญัตินั้นมีกระบวนการตลอดจนขั้นตอนในการตราร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมที่ชอบด้วยกฎหมายและไม่มีองค์กรใดทำหน้าที่ตรวจสอบเนื้อหาของร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมนั้นมีเนื้อหาที่เป็นการขัดต่อบทบัญญัติและเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นั้นเอง

2. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 พบว่า ปัญหาดังกล่าวเกิดจากการที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 291 (5) ที่กำหนดบทบัญญัติว่า “เมื่อการพิจารณาครั้งที่สองเสร็จสิ้นให้รอไว้ 15 วัน เมื่อพ้นกำหนดนี้แล้ว ให้รัฐสภาพิจารณาในวาระที่สามต่อไป” เนื่องจากการกำหนดระยะเวลาให้รัฐสภาพิจารณาเพียง 15 วัน ส่งผลทำให้เกิดปัญหาการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างในการ

นำบทบัญญัติดังกล่าวมาบังคับใช้ เพราะระยะเวลาที่กำหนดตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญมีความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม เป็นการกำหนดเวลาให้ฝ่ายนิติบัญญัติสามารถที่จะใช้ระยะเวลาที่กำหนดในการพิจารณาอย่างรอบคอบและเหมาะสมอันจะนำไปสู่การลงมติเห็นชอบร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม อีกทั้งระยะเวลาในกระบวนการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สมาชิกสภาซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติสามารถใช้อำนาจของตนที่ได้รับมาจากประชาชนสามารถทำหน้าที่กลั่นกรองกฎหมายเพื่อประโยชน์ของประชาชน ดังนั้น การที่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้มีการกำหนดระยะเวลาของกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญเป็นระยะเวลาเพียงสั้น ๆ จึงก่อให้เกิดปัญหาทั้งเรื่องการตีความการนับระยะเวลา และปัญหาเรื่องการนับระยะเวลาเพื่อรวบรัดขั้นตอนการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ดังนั้น การกำหนดระยะเวลาที่เกี่ยวกับการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญของฝ่ายนิติบัญญัติ จึงเป็นการขัดต่อทฤษฎีความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญและขัดต่อหลักทฤษฎีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญได้ยาก นั่นเอง

3. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ จากปัญหาที่เกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ทั้งในเรื่องการควบคุมกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ หรือปัญหาเกี่ยวกับองค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบความชอบของการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญในประเทศไทย ยังมีปัญหาที่มีความสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ปัญหาการขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ เนื่องจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มิได้มีการบัญญัติถึงการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการของการตราร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม โดยเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 291 พบว่า ในขั้นตอนหลักเกณฑ์ และวิธีการ มิได้กำหนดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการใด ๆ โดยปัญหาดังกล่าว ส่งผลทำให้เมื่อมีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญโดยอาศัยอำนาจสืบทอดของผู้สถาปนารัฐธรรมนูญ จะมีการกำหนดให้ฝ่ายนิติบัญญัติแต่เพียงฝ่ายเดียวที่สามารถเป็นตัวแทนของประชาชนเข้าไปแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญได้ ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นั้นเกิดจากกระบวนการที่ได้ผ่านการลงประชามติของประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ดังนั้น ปัญหาที่เกี่ยวกับการขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญจึง

เป็นปัญหาที่ขัดต่อหลักทฤษฎีการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อรัฐธรรมนูญที่เป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ การไม่กำหนดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญจึงก่อให้เกิดผลเสียโดยตรงต่อกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญและยังเกิดผลเสียเมื่อไม่มีการควบคุมและชี้ขาดว่า การประกาศใช้ร่างแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ตราโดยฝ่ายนิติบัญญัตินั้นถูกต้องตามเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ของประชาชนชาวไทยหรือไม่ เพราะรัฐธรรมนูญถือเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศที่กำหนดระบอบการปกครอง รูปแบบรัฐ รูปแบบประมุข อีกทั้งยังกำหนดหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ที่สำคัญของประเทศไทย และที่สำคัญที่สุด คือ เป็นกฎหมายที่ทำให้ความคุ้มครองความเสมอภาค สิทธิเสรีภาพ ตลอดจนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์แก่ประชาชนชาวไทยไม่ว่าจะกำเนิดที่ใด เพศใด หรือศาสนาใด ย่อมได้รับความคุ้มครองเสมอภาคกัน นั่นเอง

อนึ่ง ในปัจจุบันได้มีการทำรัฐประหารในประเทศไทย เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2557 โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) อันมี พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นหัวหน้าคณะ ซึ่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้มีการจัดทำและศึกษาก่อนมีทำการรัฐประหารดังกล่าว ส่งผลทำให้ผู้เขียนจึงยังคงมีความจำเป็นในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เพราะในอนาคตหลังจกมีการคืนอำนาจกลับสู่ประชาชน จะมีแนวโน้มที่เชื่อได้ว่าระบอบประชาธิปไตยของประเทศไทยจะถูกนำกลับมาใช้ดังเดิม ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยกลับมามีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยตามระบอบประชาธิปไตยอีกครั้งหนึ่ง และปัญหาทางกฎหมายที่เกิดจากกระบวนการแก้ไขรัฐธรรมนูญภายหลังมีการบังคับใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับใหม่ ก็มีแนวโน้มอาจกลับมาเกิดขึ้นอีกครั้งเช่นกัน

ผู้เขียนจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นจากการควบคุมตรวจสอบของการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ตลอดจน ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ ทฤษฎีกระบวนการควบคุมรัฐธรรมนูญให้มีการแก้ไขได้ยาก รวมถึงหลักการกำหนดระยะเวลาเพื่อใช้ควบคุมกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญและจะทำการศึกษาหลักเกณฑ์ แนวคิด วิธีการ ข้อกฎหมายของประเทศต่าง ๆ ที่มีระบบการควบคุมตรวจสอบ ของการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ เพื่อมาปรับใช้กับบทบัญญัติของกฎหมายในประเทศไทยให้สามารถแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับการควบคุม ตรวจสอบ การแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมเพื่อให้ประเทศไทย

สามารถแก้ไขปัญหาและป้องกันปัญหาที่เกิดจากการควบคุม ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างยั่งยืนสืบต่อไป นั่นเอง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุม ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ แนวคิดและที่มาขององค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ
2. เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตการใช้อำนาจขององค์กรที่จะทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ตลอดจนศึกษากระบวนการในการควบคุมการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ และศึกษาการกำหนดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญของต่างประเทศและประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาปัญหาทางกฎหมายที่เกิดการใช้อำนาจขององค์กรที่จะทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญรวมถึงปัญหาที่เกิดจากกระบวนการในการควบคุมการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ และการกำหนดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ
4. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการกำหนดองค์กรที่จะทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ตลอดจนการหาแนวทางในการกำหนดระยะเวลาเพื่อใช้ควบคุมกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ และการหาแนวทางเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ

1.3 สมมติฐานในการศึกษา

ในอดีตระหว่างมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประเทศไทยได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญในระหว่างการบังคับใช้แล้ว 2 ฉบับ โดยแต่ละฉบับมิได้มีปัญหาเกี่ยวกับการควบคุม ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ อีกทั้งยังเกิดปัญหาเกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดปัญหาเกี่ยวกับองค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่มีได้ถูกกำหนดในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ในบางกรณีเกิดปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ถูกกำหนดตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 โดยเฉพาะการกำหนดระยะเวลาดังกล่าวเป็นปัญหาที่เกิดจากช่องว่างทางกฎหมาย ซึ่งขัดต่อหลักทฤษฎีการแก้ไขรัฐธรรมนูญประเภทยาก ตลอดจนเกิดปัญหาการขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ซึ่งขัดต่อหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อรัฐธรรมนูญที่เป็น

กฎหมายสูงสุดของประเทศ ดังนั้น เพื่อป้องกันปัญหาทางกฎหมายที่เกิดจากการควบคุม ตรวจสอบ การแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และเพื่อให้การควบคุม ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยเป็นไปตามทฤษฎีและหลักการที่ ถูกต้อง ผู้เขียนจึง ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีทางกฎหมายและกฎหมายของต่างประเทศเพื่อเสนอให้ม การควบคุมตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้อย่างเหมาะสม นั้นเอง

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมกระบวนการแก้ไขรัฐธรรมนูญได้ยาก ทฤษฎีความเป็น กฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อรัฐธรรมนูญที่เป็นกฎหมาย สูงสุดของประเทศ ตลอดจนศึกษารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับต่าง ๆ ในอดีต รวมทั้งศึกษาคำวินิจฉัยส่วนกลางของศาล รัฐธรรมนูญไทย และคำวินิจฉัยส่วนตัวของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญไทยในคดีที่เกี่ยวกับการ ควบคุม ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และ ศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญของประเทศไทยและ ต่างประเทศ อีกทั้งศึกษาตัวอย่างของแนวคิด หลักเกณฑ์ วิธีการของประเทศต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็น แนวทางในการปรับปรุงบทบัญญัติทางกฎหมายในเรื่องการควบคุม ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติม รัฐธรรมนูญของประเทศไทย ต่อไป

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เน้นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) เป็นสำคัญ ซึ่งรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับต่าง ๆ รัฐธรรมนูญของประเทศต่าง ๆ เป็นต้น ตลอดจนศึกษาจากตำราทางกฎหมาย บทความทางวิชาการ ทางนิติศาสตร์ เอกสารที่เป็นคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในประเทศไทยเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษา และนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์เพื่อหาข้อสรุปและแนวทางที่จะแก้ไข ปัญหาต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎีและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุม ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ แนวคิดและที่มาขององค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ

2. ทำให้ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับขอบเขตการใช้อำนาจขององค์กรที่จะทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ตลอดจนศึกษากระบวนการในการควบคุมการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ และศึกษากำหนดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ของต่างประเทศและประเทศไทย

3. ทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายที่เกิดการใช้อำนาจขององค์กรที่จะทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ รวมถึงปัญหาที่เกิดจากกระบวนการในการควบคุมการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ และการกำหนดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ

4. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการกำหนดองค์กรที่จะทำหน้าที่ตรวจสอบการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ตลอดจนการหาแนวทางในการกำหนดระยะเวลาเพื่อใช้ควบคุมกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ และการหาแนวทางเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ